

[Oluf Pedersen.]

heraf, skal man faktisk afskrive de to trediedele, hvis det skal være korrekt.

Jeg har hørt så meget om, at man har overskud; men man har jo ikke overskud, hvis man ikke har sørget for, at de aktiver, man har, er vurderet rigtigt, og jeg mener, at den øjeblikkelige vurdering af de aktiver, man har i form af boligobligationer, er for høj — det tror jeg indenrigsministeren vil give mig ret i; dem kan man ikke sætte til kurs 100 med 2½ pct. rente.

Endvidere sagde vi dengang, at en streng offentlig sparsommelighed var nødvendig, og vi krævede — det vil jeg gerne understrege — en ekstraordinær statsgrundskyld for at modvirke den ved pristigningen gennem salg og lån fremkomne falske købekraft.

Under de forhandlinger, vi dengang førte, var der ingen, som bestred, at det, vi foreslog, ville være virkningsfuldt, og vi ville have undgået skatterne. Når man nu fra venstre-konservativ side kommer og siger: nu skal vi til, for man tror ikke på de andre, vil jeg svare, at venstre og konservative svigtede fuldkommen i 1950—51, da de havde regeringen. I stedet for sammen med os at løse problemet uden skatter, gennemførte man skatter til over 1 milliard kr. til trods for alle løfter. Derfor er det ikke så underligt, at folk i dag siger: javel, vi fik en halv milliard første gang, da vi havde Thorkil Kristensen, vi fik 1 milliard næste gang, og måske får vi 2 milliarder næste gang igen — man kan godt blive lidt betænkelig!

Nu er det jo rigtigt, at skatterne er et middel i en sådan valutasisituation, men de virker på den måde, at bagefter driver de udgifterne op. Skatterne går ind i pristallet, købekraften vokser, og så får man igen lønstigning.

Man taler om vanskelighederne. Jeg vil gerne sige, at de vanskeligheder, vi står overfor i dag, er i højeste grad efterveer efter den tidligere finansministers politik. Havde han fulgt os, havde man slet ikke

haft disse efterveer. Hvis man vil skønne over, hvilken regering der vil gennemføre det, den skal, og ikke det, den ikke skal, kan man hverken have tillid til den nuværende eller til den foregående regering.

Fra venstres og de konservatives side siger man overfor det aktuelle: regeringen burde have solgt statsobligationer for at modvirke valutavanskelighederne. Det havde man lov til i henhold til boligloven, hvor efter der lånes ud til den lave rente. Til børnerige familier lånes der ud rentefrit, og lånet afdrages med 1 pct. om året i 100 år, og når man har lavet et sådant stort tilgodehavende, har man til gengæld ret til at optage statslån.

„Berlingske Tidende“ gjorde op, at i de sidste 4 kvartaler af den foregående regerings tid låntes der 912 mill. kr., medens den nuværende regering i de forløbne tre kvartaler kun har lånt 342 mill. kr. Det er en forskel på 600 mill. kr. Tanken i bladets artikel er, at hvis man havde optaget lån, havde man ikke været ude i de vanskeligheder, man er i i dag, og jeg er ikke helt uenig i denne betragtning, men man må gøre sig klart, hvorledes det ligger. Når venstre og de konservative i dag siger, at nu skal de til, for de kan klare det bedre, så er det ikke, fordi de fører en bedre økonomisk, mere sparsommelig politik, men fordi de er dygtigere, har mere lyst og vilje til at pantsætte landet, men det er jo ikke nogen særlig fin anbefaling at vælge dem på. Det, vi trænger til, er hverken dårligere eller bedre ministre, men det er en ændret politik, hvor man er klar over, hvordan problemerne ligger.

Det bliver ikke bedre ved, at man laver told. Det var jo en misforståelse, når den højtærede finansminister stod her i formiddags og talte om, at han var en omvendt synder, for det bliver man ikke ved at begå et nyt syndefald. Told giver nemlig falsk købekraft og dermed mindsket mulighed for arbejdsløn. Det burde socialdemokraterne gøre sig klart. Jeg vil gerne stille det så skarpt op, at jeg siger, at valget står